

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de staatssecretaris van Justitie,
appellant,

tegen de uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Almelo, van 30 oktober 2009 in zaak
nrs. 09/37006 en 09/37004 in het geding tussen:

|

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 12 oktober 2009 heeft de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) een aanvraag van (hierna: de vreemdeling) om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen, afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 30 oktober 2009, verzonden op dezelfde dag, heeft de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Almelo (hierna: de voorzieningenrechter), voor zover thans van belang, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de staatssecretaris een nieuw besluit op de aanvraag neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de staatssecretaris bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 6 november 2009, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. De staatssecretaris klaagt in de eerste grief dat de voorzieningenrechter ten onrechte heeft overwogen dat uit het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (hierna: het Hof) van 17 februari 2009 in zaak C-465/07; JV 2009/111, kan worden afgeleid dat het aan hem is om aannemelijk te maken dat geen sprake is van een uitzonderlijke situatie als beschreven in artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als personen die anderszins internationale bescherming behoeven, en de inhoud van de verleende bescherming van de Raad van de Europese Unie (hierna: de richtlijn). De staatssecretaris betoogt daartoe dat het aan de vreemdeling is om het bestaan van voormelde uitzonderlijke situatie aannemelijk te maken.

2.1.1. Zoals de Afdeling heeft overwogen in de uitspraak van 25 mei 2009 in zaak nr. 200702174/2/V2; www.raadvanstate.nl, kan uit rechtsoverweging 43 van voormeld arrest van het Hof van 17 februari 2009, gelezen in samenhang met de rechtsoverwegingen 35 tot en met 40 van dat arrest, worden afgeleid dat artikel 15, aanhef en onder c, gelezen in samenhang met artikel 2, eerste lid, aanhef en onder e, van de richtlijn, bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt

op de in artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn bedoelde ernstige schade. Artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) voorziet in de aldus vereiste bescherming, aangezien deze bepaling de grondslag biedt voor vergunningverlening in situaties die door artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden worden bestreken en laatstgenoemde bepaling - gezien de daaraan door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) gegeven uitleg in het arrest van 17 juli 2008 in zaak nr. 25904/07, NA. tegen het Verenigd Koninkrijk (JV 2008/329) - ook ziet op de uitzonderlijke situatie, beschreven in artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn.

2.1.2. Hieruit volgt dat de desbetreffende vreemdeling aan artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn aanspraak op bescherming kan ontlenen, indien hij erin slaagt aannemelijk te maken dat de mate van willekeurig geweld in het kader van het door hem gestelde gewapend conflict in zijn land van herkomst ten tijde van de totstandkoming van het besluit dermate hoog was dat zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat een burger, louter door zijn aanwezigheid aldaar, op dat moment een reëel risico liep op ernstige schade, als vorenbedoeld. De voorzieningenrechter heeft dit niet onderkend. De grief slaagt.

2.2. In de tweede, derde en vierde grief klaagt de staatssecretaris dat de voorzieningenrechter ten onrechte heeft overwogen dat hij, in het licht van het rapport van de United Nations High Commissioner for Refugees (hierna: de UNHCR) van april 2009 "UNHCR eligibility guidelines for assessing the international protection needs of Iraqi asylum-seekers", niet afdoende heeft gemotiveerd dat in de provincie Nineveh in Centraal-Irak, geen sprake is van een uitzonderlijke situatie als beschreven in artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn. De staatssecretaris betoogt daartoe dat in het besluit van 12 oktober 2009 afdoende is gemotiveerd dat en waarom de UNHCR niet wordt gevolgd in het standpunt dat het geweldsniveau in Nineveh zo hoog is dat er substantiële gronden zijn om aan te nemen dat burgers die naar die provincie worden teruggestuurd alleen al vanwege hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op ernstige schade, als bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn.

2.2.1. De vreemdeling heeft, onder verwijzing naar voormeld rapport van de UNHCR en het algemeen ambtsbericht inzake Irak van de minister van Buitenlandse Zaken van mei 2009 (hierna: het ambtsbericht), betoogd dat hij, indien hij moet terugkeren naar de provincie Nineveh, daar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de ernstige schade als beschreven in artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn.

2.2.2. De staatssecretaris heeft zich, voor zover thans van belang, in het besluit van 12 oktober 2009 op het standpunt gesteld dat de vreemdeling niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000. Aan dit standpunt heeft hij ten grondslag gelegd dat de UNHCR niet gevolgd wordt in haar stelling dat het niveau van geweld in de provincie Nineveh zo hoog is dat er substantiële gronden zijn om aan te nemen dat burgers die naar die provincie

worden teruggestuurd louter vanwege hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op ernstige en individuele schade in de zin van artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn. Volgens de staatssecretaris is de veiligheidssituatie in de door de UNHCR genoemde provincies weliswaar slecht en zorgelijk te noemen, maar kan uit de informatie van de UNHCR en het ambtsbericht niet worden afgeleid dat deze veiligheidssituatie zodanig is dat sprake is van een uitzonderlijke situatie als beschreven in artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn. De staatssecretaris vindt steun voor dit standpunt in het arrest van het EHRM van 20 januari 2009 in zaak nr. 32621/06, F.H. tegen Zweden (JV 2009/74).

2.2.3. Nu de staatssecretaris in zijn besluit het door de vreemdeling genoemde rapport van de UNHCR gemotiveerd heeft betwist, verschilt deze zaak van de door de voorzieningenrechter genoemde zaak die heeft geleid tot de uitspraak van de Afdeling van 14 augustus 2009 in zaak nr. 200904981/1/V2 (www.raadvanstate.nl).

2.2.4. In voormeld arrest van 20 januari 2009 heeft het EHRM geoordeeld dat de algemene veiligheidssituatie in Irak niet zodanig is dat er substantiële gronden zijn om aan te nemen dat burgers die naar dit land worden teruggestuurd louter vanwege hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op schending van artikel 3 van het EVRM. Zoals de Afdeling heeft overwogen in de uitspraak van 23 december 2009 in zaak nr. 200907502/1/V2 (www.raadvanstate.nl) blijkt uit het rapport van de UNHCR van april 2009 en het ambtsbericht van mei 2009, in onderlinge samenhang bezien, niet dat sindsdien een zodanige verslechtering van de veiligheidssituatie in de provincie Nineveh heeft plaatsgevonden dat ten aanzien van de situatie in die provincie ten tijde van de totstandkoming van voormeld besluit tot een ander oordeel zou moeten worden gekomen. De voorzieningenrechter heeft gelet op deze feiten en omstandigheden ten onrechte overwogen dat het standpunt van de staatssecretaris dat de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zich ten tijde van belang in de provincie Nineveh de situatie voordeed, beschreven in artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn, en hij op die grond niet in aanmerking komt voor verlening van een verblijfsvergunning krachtens artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 in het licht van hetgeen de vreemdeling heeft aangevoerd, waaronder het rapport van de UNHCR, ontoereikend gemotiveerd is. De grieven slagen.

2.3. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling het beroep tegen het besluit van 12 oktober 2009 ongegrond verklaren. Daarbij is in aanmerking genomen dat aan de hiervoor niet besproken bij de voorzieningenrechter voorgedragen beroepsgrond niet wordt toegekomen. Over die grond is door de voorzieningenrechter uitdrukkelijk en zonder voorbehoud een oordeel gegeven, waartegen in hoger beroep niet is opgekomen. Evenmin is sprake van een nauwe verwevenheid tussen het oordeel over die grond, dan wel onderdelen van voornoemd besluit waarop ze betrekking heeft, en hetgeen in hoger beroep aan de orde is gesteld. Deze beroepsgrond valt thans dientengevolge buiten het geding.

2.4. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Almelo, van 30 oktober 2009 in zaak nr. 09/37004;
- III. verklaart het door de vreemdeling bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. T.M.A. Claessens en mr. C.H.M. van Altena, leden, in tegenwoordigheid van mr. N.D.T. Pieters, ambtenaar van Staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

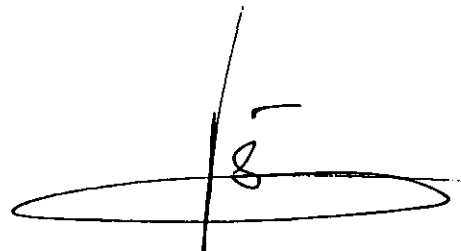
w.g. Pieters
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 15 januari 2010

473.

Verzonden: 15 januari 2010

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' shape with a horizontal line across it, and a smaller 'S' or similar character to the right.

mr. H.H.C. Visser

Uitspraak

AFSCHRIFT

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

Sector Bestuursrecht
vreemdelingenkamer

nevenzittingsplaats Almelo

regnr.: Awb 09/37006 BEPTDN/AM (vovo)
Awb 09/37004 BEPTDN/AM (beroep)

uitspraak van de voorzieningenrechter

inzake

IND lokale:	
Dossiernr:	
ULAD ontvangstdatum:	
Briefnr:	
IND ontvangst datum:	30 OKT 2009
Registratie in naam indw:	D. MEIJER
InDfS datum:	20-10-09
invocer naam indw:	SSV
comité	

van Iraakse nationaliteit,
IND dossiernummer 0910.05.1804,
verzoeker,
gemachtigde: mr. I. Vreeken, advocaat te Zutphen;

tegen

DE STAATSECRETARIS VAN JUSTITIE

(Immigratie- en Naturalisatiedienst),

te 's-Gravenhage

verweerder,

vertegenwoordigd door mr. S. Raterink, ambtenaar ten departemente.

1. Procesverloop

Op 5 oktober 2009 heeft verzoeker een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning aanci ingediend. Bij besluit van 12 oktober 2009 heeft verweerder de aanvraag in een Aanmeldocentrum (hierna: een AC) afgewezen. Bij brief van 12 oktober 2009 is daartegen beroep ingesteld en is tevens verzocht om een voorlopige voorziening.

Het verzoek is ter zitting van 23 oktober 2009 behandeld. Verzoeker is verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen.

2. Overwegingen

Ingevolge artikel 8:81 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) kan, indien tegen een besluit bij de rechtbank beroep is ingesteld, door een partij in de hoofdzaak aan de voorzieningenrechter van de rechtbank een voorlopige voorziening worden gevraagd. De voorzieningenrechter zal toetsen of het beroep een redelijke kans van slagen heeft en of bij afweging van de betrokken belangen uitzetting van de verzoeker in afwachting van de beslissing op het beroep moet worden verboden.

Zaaknummer: Awb 09/37004 en 09/37006 BEFTDN/AM

blad 2

Indien de voorzieningenrechter na de behandeling ter zitting van een verzoek om een voorlopige voorziening van oordeel is dat nader onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak, kan hij, ingevolge artikel 8:86 Awb, onmiddellijk uitspraak doen in de bij de rechtbank aanhangige hoofdzaak.

Aangezien verweerder de aanvraag heeft afgewezen in het AC dient tevens beoordeeld te worden of de aanvraag op zorgvuldige wijze binnen 48 uur is afgedaan. Een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd kan – voor zover hier relevant – op grond van artikel 29, eerste lid, Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) worden verleend aan de vreemdeling:

- a. die verdragsvluchteling is;
- b. die aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen;
- c. (...);
- d. (...).

Artikel 31, eerste lid, Vw 2000 bepaakt dat een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 28 Vw 2000 wordt afgewezen indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen.

In artikel 31, tweede lid, aanhef en onderdeel f, Vw 2000 is bepaald dat bij het onderzoek naar de aanvraag mede wordt betrokken de omstandigheid dat de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag geen reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden kan overleggen die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, tenzij de vreemdeling aannemelijk kan maken dat het ontbreken van deze bescheiden niet aan hem is toe te rekenen.

De voorzieningenrechter stelt vast dat verweerder verzoeker in het bestreden besluit het bepaalde in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 heeft tegengeworpen vanwege het, volgens verweerder, toerekenbaar ontbreken van documenten om zijn reisroute te kunnen vaststellen.

Verzoeker heeft zich noch in de zienswijze noch in de gronden van zijn verzoek verzet tegen de stelling van verweerder dat hij geen documenten heeft overgelegd om zijn reisroute te staven. Eerst ter zitting heeft verzoeker naar voren gebracht dat hem niet kan worden verweten dat hij in Turkije zijn paspoort heeft afgegeven aan de reisagent. Nu deze grond eerst ter zitting is aangevoerd en gesteld noch gebleken is dat dit niet eerder had gekund, laat de rechtbank deze grond wegens strijd met de goede procesorde buiten beschouwing. Verweerder heeft verzoeker het bepaalde in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000, dan ook in redelijkheid kunnen tegenwerpen.

Ingevolge paragraaf C14/3.3 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000) is voor de toetsing van de geloofwaardigheid van het relaas van belang of afbreuk wordt gedaan aan die geloofwaardigheid doordat sprake is van een omstandigheid als genoemd in artikel 31, tweede lid, onder a tot en met f, Vw 2000. Is dit het geval, dan moet het relaas niet alleen op hoofdlijnen consistent en niet onaannemelijk zijn, maar dienen in de verklaringen van de vreemdeling geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van relevante bijzonderheden voor te komen. Van het relaas dient aldus een positieve

0546 457211

Zaaknummer: Awb 09/37004 en 09/37006

blad 3

overtuigingskracht uit te gaan.

Het asielrelaas van verzoeker komt op het volgende neer. Na de dood van zijn vader is hij telefonisch met de dood bedreigd, waarop hij is ondergedoken. Na te zijn teruggekeerd in zijn huis is hij nogmaals telefonisch met de dood bedreigd, waarop hij (opnieuw) is ondergedoken. Begin juli 2009 werd het huis, het onderduikadres waar verzoeker verbleef, beschoten door onbekenden. De eigenaar van het huis heeft verzoeker verzocht om het huis te verlaten. Verzoeker heeft vervolgens medio juli 2009 Irak verlaten.

De voorzieningenrechter stelt vast dat verweerder zich in het bestreden besluit, waarin het voornemen is ingelast, op het standpunt heeft gesteld dat de dood van de vader van verzoeker geloofwaardig wordt geacht, maar dat de problemen die verzoeker als gevolg daarvan stelt te hebben ondervonden niet geloofwaardig kunnen worden geacht. Verweerder heeft daaraan ten grondslag gelegd dat verzoeker zijn relaas niet aannemelijk heeft gemaakt en dat er geen positieve overtuigingskracht van het relaas uitgaat.

Volgens verzoeker had verweerder bij de beoordeling van zijn relaas meer rekening moeten houden met de positie en achtergrond van zijn vader. Zijn vader was immers een hoge legerofficier ten tijde van het bewind van Saddam Hussein (en dus lid van de Baath-partij) en was bevriend met de gouverneur van Mosul; tegen deze achtergrond is zijn asielrelaas wel degelijk als aannemelijk te beschouwen, aldus verzoeker. Nu in het bestreden besluit de positie van zijn vader onvoldoende is betrokken, is dit onvoldoende voorbereid en gemotiveerd, zo stelt verzoeker.

De voorzieningenrechter overweegt als volgt. Verweerder heeft zijn standpunt dat verzoekers relaas positieve overtuigingskracht ontbeert, uitgebreid gemotiveerd. Het had (vervolgens) op de weg van verzoeker gelegen om naar voren te brengen waarom de positie van zijn vader maakt dat verweerder niet tot ongeloofwaardigheid heeft kunnen concluderen. Dit heeft hij echter nagelaten. Verweerder heeft zich naar het oordeel van de voorzieningenrechter dan ook in redelijkheid op voormeld standpunt kunnen stellen.

Gelet op het vorenstaande heeft verweerder kunnen weigeren verzoeker op basis van zijn persoonlijke relaas een verblijfsvergunning te verlenen op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000.

Ten aanzien van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 en meer specifiek verzoekers beroep op subsidiaire bescherming ingevolge artikel 15, aanhef en onder c, van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van de Europese Unie van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Definitierichtlijn), wordt het volgende overwogen.

Volgens artikel 2, aanhef en onder e, van de Definitierichtlijn wordt in de Definitierichtlijn verstaan onder "persoon die voor de subsidiaire-beschermingsstatus in aanmerking komt": een onderdaan van een derde land of een staatloze die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt, doch ten aanzien van wie zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade als omschreven in artikel 15, en op wie artikel 17, eerste en tweede lid, niet van toepassing is, en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen.

Zaaknummer: Awb 09/37004 en 09/37006

blad 4

Volgens artikel 15 bestaat ernstige schade uit:

- a) doodstraf of executie; of
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of
- c) ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Volgens artikel 18 verliezen lidstaten de subsidiaire-beschermingsstatus aan een onderdaan van een derde land of staattoezie die overeenkomstig de hoofdstukken II en V in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

In haar uitspraak van 25 mei 2009, met kenmerk 200702174/2, rechtsoverweging 2.3.8, heeft de ABRs onder verwijzing naar de uitspraak van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (hierna: HvJ EG) van 17 februari 2009 ten aanzien van artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn het volgende overwogen: "Uit rechtsoverweging 43 van het hierboven weergegeven arrest, gelezen in samenhang met de rechtsoverwegingen 35 tot en met 40, leidt de Afdeling af dat artikel 15, aanhef en onder c, gelezen in samenhang met artikel 2, eerste lid, aanhef en onder c, van de richtlijn, bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging."

Wat betreft het criterium ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon blijkt uit het arrest van het HvJ EG van 17 februari 2009 (C465/07 – JV 2009, 111) het volgende.

- *'opdat sprake is van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, is het niet noodzakelijk dat deze persoon aantoont dat hij specifiek wordt gadviseerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden';*
- *'bij wijze van uitzondering kan een dergelijke bedreiging worden geacht aanwezig te zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen.'*

De voorzieningenrechter leidt uit het vorenstaande af dat het thans op de weg van verweerder - zijnde de bevoegde nationale autoriteit - ligt om te beoordelen of, en zo ja, in welke mate sprake is van een uitzonderlijke situatie. Verweerder dient in casu, zo concludeert de voorzieningenrechter, aannemelijk te maken dat er thans geen sprake is van een situatie waarin de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat verzoeker bij terugkeer louter door diens aanwezigheid een reëel risico op een bedreiging in voormelde zin loopt.

Zaaknummer: Awb 09/37004 en 09/37006

blad 5

In het voornemen en het bestreden besluit is ten aanzien van artikel 15 c Definitierichtlijn het volgende opgenomen:

"Overwogen wordt op grond van informatie uit gezaghebbende en objectieve bronnen waaronder het Ambtsbericht van mei 2009 inzake Irak dat er geen sprake is van een zodanige mate van geweld dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Irak aldaar enkel door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt het slachtoffer te worden van dat geweld. Gelet op de jurisprudentie van het Europees Hof voor de rechten van de Mens (EHRM) zal de hier bedoelde uitzonderlijke situatie zich slechts bij zeer uitzonderlijke omstandigheden voordoen. Het EHRM heeft een dergelijke situatie nog nooit aangenomen. Het moet gaan om 'the most extreme cases of general violence'. Hoewel de situatie in Irak in zijn algemeenheid in het bijzonder nog steeds als ernstig en zorgelijk moet worden omschreven, is de Staatssecretaris van oordeel dat deze niet zo uitzonderlijk en ernstig is dat enkel terugkeer naar dit gebied al in strijd is met artikel 3 EVRM."

Uit het bestreden besluit, met inbegrip van het daarin ingelaste voornemen, blijkt niet expliciet dat verweerder het niet geloofwaardig acht dat verzoeker afkomstig is uit de provincie Ninewa. De voorzieningenrechter gaat dan ook uit van verzoekers afkomst uit deze provincie.

Partijen verschillen van standpunt over de vraag of zich in Irak, provincie Ninewa, een uitzonderlijke situatie als bedoeld in bovenaangehaalde uitspraak van de AHRB voordoet, waarbij de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar deze gebieden louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging. Volgens verweerder moet er sprake zijn van "most extreme cases of general violence" als bedoeld in het arrest van het Europees Hof voor de rechten van de Mens (hierna: het EHRM) van 17 juli 2008 in de zaak NA tegen het Verenigd Koninkrijk. Verweerder is van mening dat deze extreme situatie zich in Irak, provincie Ninewa, niet voordoet.

Verzoeker heeft zijn standpunt dienaangaande onderbouwd met een verwijzing naar het ambtsbericht inzake Irak van mei 2009 en het UNHCR-rapport van 27 april 2009 getiteld "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Iraqi asylum-seekers" (hierna: het UNHCR-rapport).

In het UNHCR-rapport wordt onder meer vermeld, op pagina 19, voetnoot 24:

"In the European Union, where the term subsidiary protection is used, UNHCR considers that asylum-seekers originating from the Central Governorates of Baghdad, Diyala, Kirkuk, Ninewa and Salah Al-Din who are not found to be refugees should receive subsidiary protection under Article 15(c) of the EU Qualification Directive (.....) Applying the reasoning of the European Court of Justice in Elgafaji v. Netherlands State Secretary of Justice (Case C-465/07, 17 February 2009), (.....) UNHCR considers the degree of violence which characterizes the ongoing armed conflict in those areas to be of such a high level that there are substantial grounds for believing that a civilian, if returned to those areas, would, solely because of his/her presence in those areas, face a real risk of being subject to a serious and individual threat to his/her life or person."

Het rapport bevat voorts een nadere en gedetailleerde beschrijving van de geweldssituatie in de provincie Ninewa (pagina 100-115).

Zaaknummer: Awb 09/37004 en 09/37006

blad 6

Hoewel verweerder in de bestreden beschikking op het UNHCR-rapport is ingegaan, bevat de reactie van verweerder feitelijk niet meer dan een weergave van het standpunt dat in het UNHCR-rapport wordt ingenomen ten aanzien van de situatie in Irak, alsmede het standpunt van verweerder dienaangaande, te weten dat de situatie in Irak geen uitzonderlijke situatie in de zin van artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn vormt.

Verweerder is niet ingegaan op de gedetailleerde feitelijke informatie die het rapport verschaft over de situatie in Irak, en in de provincie Ninewa in het bijzonder. Voorts heeft verweerder niet aangegeven op grond van welke criteria zij tot de conclusie is gekomen dat in de provincie Ninewa geen sprake is van een situatie in de zin van artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn. Zij heeft in dit verband slechts verwezen naar de uitspraak van het Hof van 17 februari 2009 en naar de jurisprudentie van het EHRM ten aanzien van artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn en naar de daarin geformuleerde maatstaf dat het moet gaan om 'the most extreme cases of general violence', een situatie die zich aldus verweerder slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden voordoet. Naar het oordeel van de rechtbank kan verweerder, gezien het standpunt van de UNHCR dat in de provincie Ninewa wel sprake is van een dergelijke situatie, niet volstaan met deze motivering. Van verweerder mag worden verwacht dat zij op grond van zelfstandige - voor de beoordeling van deze situaties ontwikkelde - criteria onderzoekt of de situatie in de provincie Ninewa te kwalificeren is als een situatie in de zin van artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn en dat zij haar beslissing aan de hand van die criteria motiveert.

De verwijzing van verweerder in het voornemen naar het feit dat het EHRM nooit eerder een dergelijke situatie als bedoeld in het arrest NA tegen Verenigd Koninkrijk heeft aangenomen, acht de voorzieningenrechter in deze irrelevant nu deze jurisprudentie, waarin deze uitzonderlijke situatie voor het eerst benoemd is, dusdanig recent dat nadere uitspraken op dit punt nog niet te verwachten zijn.

Gelet op het vorenstaande en onder verwijzing naar de uitspraak van de AbRS van 14 augustus 2009, LJN BJ5727, is de voorzieningenrechter van oordeel dat verweerder zich, gelet op het door de UNHCR in haar rapport van april 2009 ingenomen standpunt dat in de provincie Ninewa sprake is van een uitzonderlijke situatie als bedoeld in artikel 15, onder c, van de Definitie-richtlijn, niet zonder nadere motivering op het standpunt kan stellen dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat de situatie in het gebied waaruit hij afkomstig is, als een uitzonderlijke situatie heeft te gelden. Het bestreden besluit is op dit punt onvoldoende zorgvuldig tot stand gekomen en is niet deugdelijk gemotiveerd. Het bestreden besluit dient daarom te worden vernietigd wegens strijd met de artikelen 3:2 en 3:46 van de Awb.

Dit betekent tevens dat de asielaanvraag zich niet leende voor afdoening in een AC en er aanleiding bestaat voor toewijzing van het verzoek om een voorlopige voorziening. Omdat nader onderzoek niet tot een andere uitkomst zal leiden, verklaart de voorzieningenrechter, met toepassing van artikel 8:86 van de Awb, het beroep gegrond.

Er is aanleiding voor proceskostenveroordeling. Met toepassing van het Besluit proceskosten bestuursrecht worden ter zake van verleende rechtsbijstand twee punten, met een waarde per punt van € 437,- en wegingsfactor 1, toegekend waarbij in aanmerking wordt genomen dat er sprake is van samenhangende zaken.

Zaaknummer: Awb 09/37004 en 09/37006

blad 7

3. Beslissing

De voorzieningenrechter:

- wijst het verzoek om een voorlopige voorziening toe en gebiedt verweerder zich te onthouden van uitzettingsmaatregelen ten aanzien van verzoeker tot tenminste vier weken nadat opnieuw op de aanvraag is beslist;
- verklaart het beroep geregistreerd onder Awb 09/37004 gegrond;
- vernietigt het besluit van 12 oktober 2009;
- bepaalt dat verweerder een nieuw besluit neemt met inachtneming van hetgeen in deze uitspraak is overwogen;
- veroordeelt verweerder in de proceskosten begroot op € 874,-.

Aldus gedaan door mr. E. Horsthuis, voorzieningenrechter, en door deze en
mr. S.A. Westerbeck-Nette, griffier, ondertekend

De griffier,

De voorzieningenrechter,

Uitgesproken in het openbaar op 30 oktober 2009

Tegen deze uitspraak, voorzover daarbij in de hoofdzaak is beslist, kunnen partijen binnen één week na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "Hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage.

Artikel 85 Vw 2000 bepaalt in dat verband dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:6 Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing.

Afschrift verzonden:

30 OKT 2009

VOOR AFSCHRIFT CONFORM
DE GRIFFIER VAN DE
RECHTBANK TE 'S-GRAVENHAGE

Justitie

Immigratie- en Naturalisatiedienst

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
Vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 EA 'S-GRAVENHAGE

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
06 NOV 2009	
ZAAKNR.	8528
AAN:	
BEHANDELD:	

Hoger beroepschrift vreemdelingenzaken

Van:
De Staatssecretaris van Justitie
te 's-Gravenhage,
appellant
Gemachtigde: mr. N.A.P. Trommelen,
ambtenaar ten departemente

Tegen:
de uitspraak van de voorzieningenrechter, zitting houdende te Almelo
van 30 oktober 2009
met kenmerk AWB 09/37004

Inzake:
met IND-kenmerk 0910-05-1804
aan te duiden als verweerder
Gemachtigde: mr. I. Vreeken
advocaat te (7201 HD) Zutphen, aan de IJsselkade 27

Procesvertegenwoordiging
Zwolle

Postbus 40052, 8004 DB ZWOLLE

Contactpersoon:
mr. R.A. Visser
Tel. (038) 888 6827

1. Inleiding

De Staatssecretaris komt in hoger beroep van de uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Almelo van 30 oktober 2009, verzonden op 30 oktober 2009, met kenmerk AWB 09/37004 (*productie I*), in welke zaak de voorzieningenrechter het beroep tegen de beschikking van 12 oktober 2009 gegrond heeft verklaard, deze beschikking heeft vernietigd, de Staatssecretaris heeft opgedragen om met inachtneming van de uitspraak een nieuw besluit te nemen op de aanvraag en de Staatssecretaris in de proceskosten heeft veroordeeld.

2. Achtergronden

- 2.1. Op 5 oktober 2009 heeft verweerder een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28, eerste lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw) ingediend.
- 2.2. Bij besluit van 12 oktober 2009 heeft de Staatssecretaris deze aanvraag afgewezen.
- 2.3. Bij thans bestreden uitspraak heeft de voorzieningenrechter het daartegen door verweerder ingestelde beroep gegrond verklaard.

3. Grieven

Grief 1

- 3.1. Ten onrechte overweegt de voorzieningenrechter in de laatste alinea op pagina vier van de bestreden uitspraak:

"De voorzieningenrechter leidt uit het vorenstaande af dat het thans op de weg van verweerder - zijnde de bevoegde nationale autoriteit - ligt om te beoordelen of en in welke mate sprake is van een uitzonderlijke situatie. Verweerder dient in casu, zo concludeert de voorzieningenrechter, aannemelijk te maken dat er thans geen sprake is van een situatie waarin de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat verzoeker bij terugkeer louter door diens aanwezigheid een reëel risico op een bedreiging in voormelde zin loopt."

Grief 2

- 3.2. Ten onrechte overweegt de voorzieningenrechter in de eerste alinea op pagina zes van de bestreden uitspraak:

"(...) Naar het oordeel van de rechtbank kan verweerder, gezien het standpunt van de UNHCR dat in de provincie Ninewa wel sprake is van een dergelijke situatie, niet volstaan met deze motivering. Van verweerder mag worden verwacht dat zij op grond van zelfstandige - voor de beoordeling van deze situaties ontwikkelde - criteria onderzoekt of de situatie in de provincie Ninewa te kwalificeren is als een situatie in de zin van artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn en dat zij haar beslissing aan de hand van die criteria motiveert."

Grief 3

- 3.3. Ten onrechte overweegt de voorzieningenrechter in de tweede alinea op pagina zes van de bestreden uitspraak:

"De verwijzing van verweerder in het voornemen naar het feit dat het EHRM nooit eerder een dergelijke situatie als bedoeld in het arrest NA tegen Verenigd Koninkrijk heeft aangenomen, acht de voorzieningenrechter in deze irrelevant nu deze jurisprudentie, waarin deze uitzonderlijke situatie voor het eerst benoemd is, dusdanig recent dat nadere uitspraken op dit punt nog niet te verwachten zijn."

Grief 4

- 3.4. Ten onrechte overweegt de voorzieningenrechter in de derde alinea op pagina zes van de bestreden uitspraak:

"Gelet op het vorenstaande en onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling van 14 augustus 2009, LJN BJ5727, is de voorzieningenrechter van oordeel dat verweerder zich, gelet op het door de UNHCR in haar rapport van april 2009 ingenomen standpunt dat in de provincie Ninewa sprake is van een uitzonderlijke situatie als bedoeld in artikel 15, onder c, van de Definitierichtlijn, niet zonder nadere motivering op het standpunt kan stellen dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat de situatie in het gebied waaruit hij afkomstig is, als een uitzonderlijke situatie heeft te gelden. Het bestreden besluit is op dit punt onvoldoende zorgvuldig tot stand gekomen en is niet doegdelijk gemotiveerd. Het bestreden besluit dient daarom te worden vernietigd wegens strijd met de artikelen 3:2 en 3:46 van de Awb."

- 3.5. Op de hiervoor genoemde en bestreden overwegingen van de voorzieningenrechter berusten de rechtsoverwegingen die zijn vervat in de vierde en vijfde alinea op pagina zes. Gegrondbevinding van de hiervoor geformuleerde grieven tast ook de geldigheid van deze rechtsoverwegingen aan.

4. Toelichting op de grieven

Ad grief 1

- 4.1. De voorzieningenrechter is getuige de in hoger beroep bestreden uitspraak van oordeel dat het aan de Staatssecretaris is om aannemelijk te maken dat in Irak, in het bijzonder in de provincie Ninewa, geen sprake is van de uitzonderlijke situatie waarin de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat verweerder bij terugkeer, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op een bedreiging als bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c, van Richtlijn 2004/83/EG (hierna: de Definitierichtlijn).
- 4.2. De Staatssecretaris kan zich met dit oordeel niet verenigen en benadrukt allereerst dat een dergelijke situatie uitzonderlijk is en niet snel zal worden aangenomen. De Staatssecretaris weet zich hierin gesteund door de bewoording van het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen van 17 februari 2009, gepubliceerd in de JV 2009/111.

In dit verband wordt tevens gewezen op het arrest van het EHRM van 17 juli 2008, gepubliceerd in de JV 2008/329, in zaak van NA tegen het Verenigd Koninkrijk. In dat arrest overwoog het EHRM in rechtsoverweging 115:

"From the foregoing survey of its case-law, it follows that the Court has never excluded the possibility that a general situation of violence in a country of destination will be of a sufficient level of intensity as to entail that any removal to it would necessarily breach Article 3 of the Convention. Nevertheless, the Court would adopt such an approach only in the most extreme cases of general violence, where there was a real risk of ill-treatment simply by virtue of an individual being exposed to such violence on return."

- 4.2. Anders dan de voorzieningenrechter meent, kan uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie niet worden afgeleid dat het aan de Staatssecretaris is om aannemelijk te maken dat de uitzonderlijke situatie als hiervoor bedoeld zich in het land van herkomst niet voordoet. Dit kan in ieder geval niet worden afgeleid uit de uitspraak van het Hof van Justitie van 17 februari 2009. In deze uitspraak stelt het Hof slechts dat de bevoegde nationale autoriteiten dienen te beoordelen of deze situatie zich voordoet, niet dat de bewijslast inzake het tegendeel bij de bevoegde nationale autoriteiten ligt.
- 4.3. De Staatssecretaris stelt zich derhalve op grond van het vorenstaande op het standpunt dat de bewijslastverdeling welke is neergelegd in artikel 31, eerste lid van de Vw, ook van toepassing is indien een vreemdeling zich beroept op artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn en meer in het bijzonder op het al dan niet aanwezig zijn van de uitzonderlijke situatie als hiervoor bedoeld. Het ligt derhalve op de weg van verweerder om aannemelijk te maken dat sprake is van deze uitzonderlijke situatie, het is niet aan de Staatssecretaris om - zo lijkt de voorzieningenrechter te overwegen - op voorhand het tegendeel aannemelijk te maken.

Ad grieven 2, 3 en 4

- 4.4. De voorzieningenrechter is blijkens de thans bestreden overwegingen van oordeel dat de Staatssecretaris het door verweerder in de zienswijze gedane beroep op de "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Iraqi asylum-seekers" van april 2009 niet afdoende gemotiveerd heeft weerlegd. De Staatssecretaris kan zich hierin niet vinden.
- 4.5. De Staatssecretaris heeft in het bestreden besluit, onder verwijzing naar het ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken van mei 2009 uiteengezet dat en waarom hij de bevindingen van de UNHCR niet tot de zijne heeft gemaakt. Daarbij heeft de Staatssecretaris allereerst gewezen op de omstandigheid dat de veiligheidssituatie in de door de UNHCR genoemde provincies weliswaar als slecht en zorgelijk moet worden gekwalificeerd, maar dat die situatie in 2008 en begin 2009 is verbeterd ten opzichte van 2007.
- 4.6. De Staatssecretaris wenst te benadrukken dat hij het rapport van de UNHCR, dat overigens mede is betrokken bij de totstandkoming van het eerdergenoemde ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken van mei 2009, grondig heeft bestudeerd. De Staatssecretaris heeft daarbij nadrukkelijk onder ogen gezien of en zo ja welke consequenties verbonden moeten worden aan het standpunt van de UNHCR.

Volgens de "Guidelines" zouden Irakse asielzoekers afkomstig uit de provincies Bagdad, Diyala, Kirkuk, Ninewa en Salah Al-Din, als vluchteling moeten worden erkend en, zo dat niet mogelijk zou zijn, subsidiaire bescherming moeten krijgen vanwege het risico dat zij ernstige schade oplopen in de situatie van het gewapend conflict dat in Irak gaande is. Volgens de UNHCR is het niveau van geweld in de genoemde provincies zo hoog dat er substantiële gronden zijn om aan te nemen dat burgers die naar deze gebieden worden teruggestuurd alleen al vanwege hun aanwezigheid in deze gebieden een reëel risico lopen van ernstige en individuele schade in de zin van artikel 15, aanhef en onder c van de Definitieverordening.

- 4.7. Voorop wordt gesteld dat de Staatssecretaris de UNHCR aanmerkt als een gezaghebbende bron. De Staatssecretaris is echter tot het oordeel gekomen dat de UNHCR niet gevolgd dient te worden in zijn conclusie dat elke asielzoeker afkomstig uit de desbetreffende provincies als vluchteling zou moeten worden aangemerkt, dan wel voor subsidiaire bescherming in aanmerking zou moeten worden gebracht.
- 4.8. Hoewel de veiligheidssituatie in Irak in 2008 en begin 2009 is verbeterd ten opzichte van 2007, is de veiligheidssituatie in met name de door de UNHCR genoemde provincies slecht en zorgelijk te noemen. De Staatssecretaris is echter van oordeel dat de veiligheidssituatie zoals omschreven in de "Guidelines" van de UNHCR en in het ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken van mei 2009 niet zodanig is dat elke vreemdeling die terugkeert naar het desbetreffende gebied al een reëel en voorzienbaar risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM c.q. op ernstige schade als bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c van de Definitieverordening.
- 4.9. Uit de beschikbare informatie, zowel de informatie in de "Guidelines" van de UNHCR, als de informatie in het ambtsbericht van mei 2009, blijkt enerzijds dat regelmatig sprake is van geweldsincidenten waarbij slachtoffers, helaas ook burgerslachtoffers, te betreuren zijn, doch anderzijds kan uit die informatie niet worden afgeleid dat het aantal willekeurige slachtoffers zodanig omvangrijk is dat sprake zou zijn van een uitzonderlijke situatie als bedoeld door het Hof van Justitie in het arrest van 17 februari 2009. Vanzelfsprekend is ieder slachtoffer er één te voelen, doch het gaat hier om de vraag of de mate van willekeurig geweld zodanig groot is dat iedere burger enkel door zijn aanwezigheid in het desbetreffende gebied reeds een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 15, aanhef en onder c van de Definitieverordening en dus op schending van artikel 3 van het EVRM.
- 4.10. Naar het oordeel van de Staatssecretaris heeft de UNHCR onvoldoende onderkend dat er sprake moet zijn van een uitzonderlijke situatie in die zin dat reeds de enkele aanwezigheid – kort gezegd – een reëel risico inhoudt. De Staatssecretaris beschikt ook thans niet over informatie waaruit zou volgen dat een dergelijke situatie zich in de desbetreffende gebieden in Irak voordoet. Hierbij is van belang dat sprake dient te zijn van een reëel en voorzienbaar risico en dat de enkele mogelijkheid getroffen te worden door willekeurig geweld op zichzelf niet voldoende is.
- 4.11. Voorts heeft de Staatssecretaris in het bij de voorzieningenrechter bestreden besluit van 12 oktober 2009 nadrukkelijk gewezen op de uitspraak van het EHRM van 20 januari 2009, in de zaak F.11. tegen Zweden, nr. 32621/06, gepubliceerd in de IV 2009/74.

Het EHRM oordeelde blijkens deze uitspraak dat, hoewel de algehele veiligheidssituatie in Irak nog steeds onveilig en problematisch is, deze niet zo ernstig is dat de desbetreffende vreemdeling enkel vanwege terugkeer naar zijn land het risico loopt van een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Bij dat oordeel is informatie over de algehele veiligheidssituatie uit velerlei bron betrokken. De Staatssecretaris meent dat niet, althans niet voldoende is aangetoond dat de situatie sedertdien zodanig is verslechterd dat thans tot een ander oordeel zou moeten worden gekomen. Dit kan in ieder geval niet uit de rapportage van de UNHCR worden afgeleid.

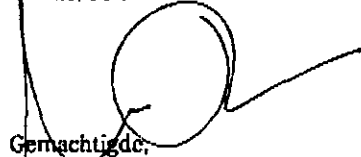
- 4.12. Overigens heeft de voorzieningenrechter ten onrechte geen overwegende waarde gehecht aan de omstandigheid dat het EHRM nog nimmer tot het oordeel is gekomen dat de uitzonderlijke situatie als bedoeld in het arrest NA tegen het Verenigd Koninkrijk zich waar dan ook heeft voorgedaan. De voorzieningenrechter heeft, wijzende op het recente karakter van deze jurisprudentie, miskent dat het EHRM in de uitspraak inzake NA tegen het Verenigd Koninkrijk juist, onder verwijzing naar zijn eigen jurisprudentie, heeft overwogen dat het de mogelijkheid dat een dergelijke situatie zich kan voordoen nimmer heeft uitgesloten. Met andere woorden: het EHRM is in het arrest NA tegen het Verenigd Koninkrijk niet tot andere inzichten gekomen, maar heeft zijn sinds jaar en dag bestaande inzichten geëxpliciteerd.
- 4.13. De voorzieningenrechter had derhalve niet tot de conclusie mogen komen dat het bestreden besluit een voldoende draagkrachtige motivering ontbeert. Hierbij moet in ogenschouw worden genomen dat het bij de vraag of zich een situatie voordoet, als bedoeld door het Hof van Justitie blijkens het arrest van 19 februari 2009, gaat om een afweging van de ernst van de situatie. Een dergelijke afweging is veelal moeilijk in een uitvoerige motivering te vatten. Voorts ligt het niet voor de hand om criteria te ontwikkelen ter beoordeling van een situatie die als uitzonderlijk dient te worden gekwalificeerd. Juist het uitzonderlijke karakter van de door het EHRM benoemde situatie brengt met zich mee dat het bezwaarlijk in criteria kan worden gevangen. Van geval tot geval zal - aan de hand van de door de vreemdeling aangevoerde en overgelegde rapportages - dienen te worden beoordeeld of aannemelijk is gemaakt dat de evenbedoelde uitzonderlijke situatie zich in het land van herkomst voordoet.
- 4.14. Nu de Staatssecretaris de informatie grondig heeft gewogen en tot de conclusie is gekomen en kon komen dat zich niet een uitzonderlijke situatie voordoet, als bedoeld in eerder vermelde uitspraken, en die afweging ook nader heeft onderbouwd, kan niet worden gesteld dat de beslissing om de opvatting van de UNHCR niet te volgen de toets in rechte niet zou kunnen doorstaan.
- 4.15. De voorzieningenrechter heeft ten slotte verwezen naar een uitspraak van uw Afdeling van 14 augustus 2009, nr. 200904981/1. De Staatssecretaris meent dat deze uitspraak niet, laat staan noodzakelijkerwijs, het lot van het onderhavige hoger beroep bezegelt. Anders dan in die zaak, heeft de Staatssecretaris blijkens het bij de voorzieningenrechter bestreden besluit van 12 oktober 2009 het door de UNHCR ingenomen standpunt gemotiveerd betwist.

4.16. Gelet op al het vorenstaande heeft de voorzieningenrechter het beroep ten onrechte gegrond verklaard.

5. **Conclusie**

De Staatssecretaris concludeert tot gegrondverklaring van het hoger beroep, vernietiging van de bestreden uitspraak en ongegrondverklaring van het door verweerder tegen het besluit van 12 oktober 2009 ingediende beroep.

Zwolle, 6 november 2009

Gemachtigde,

mr. N.A.P. Trommelen,

*Ministerie van Justitie
Immigratie- en Naturalisatiedienst
Proces Procesvertegenwoordiging
Postbus 40052, 8004 DB ZWOLLE
telefoon (038) 888 6297
telefax (038) - 888 6557*